

Drobni zvoki z naših gora

Kobilice, ki se oglašajo tam, kjer tišina šepeta

✍ in 📷 Blaž Šegula

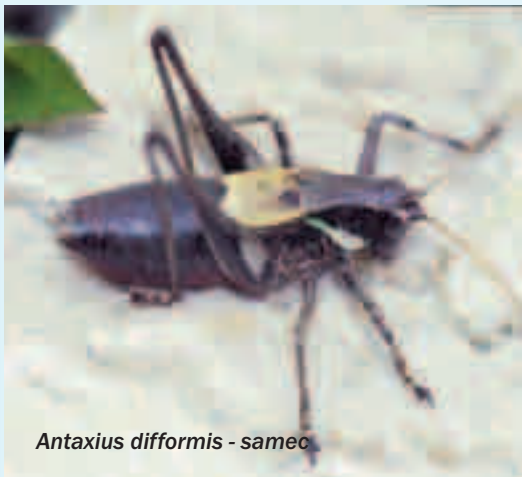
V gore hodimo zaradi potrebe po telesni kondiciji, a nič manj zaradi duhovne sprostitve. Počutimo se čudovito. V gorah vsakdo najde nekaj, kar ga radosti. Nekdo opazuje cvetlice, se čudi skrivenčnim borom, zbira razne korenine ob hudourniških strugah in jih fotografira ali jih vzame s seboj domov. Nekateri premagujejo nedostopne prepadne stene, drugi radi dosežejo vrh gore in uživajo ob veličastnem pogledu pod sabo. So pa tudi taki, ki jim ni cilj priti do koče ali na vrh, ampak se nekje na samem ustavi in prisluhnejo naravi.

V spominu ostanejo zvoki oglašanja krokarja med prepadnimi stenami ali vreščanje plinarske kavke. Drobno cvrkutanje dolgorepk ali pretanjeno oglašanje ognjeglavčkov in žuborenje majhnega potočka dajejo doživljanju gorske narave poseben čar. Toliko je različnih zvokov,

Poecilimon ornatus - samec

ljenje prav tu. Nekateri slišimo le, če imamo zelo dober sluh. Marsikateri se oglašajo z nam neslišnim ultrazvokom ali pa imajo popolnoma zakrnela krila in se ne oglašajo. Žal za večino

Antaxius difformis - samec

da smo včasih kar zmedeni, kdo neki se spet oglašja. Tudi če zapuščamo zadnje borovce in macesne in so pred nami že skoraj same skale, le tu pa tam je še zaplata borne trave in drobna cvetlica, lahko še vedno prisluhnemo komaj slišnemu cvrčanju kobilic, ki so si izbojevale živ-

Miramella carinthiaca - samica

naših kobilic (140 vrst) nimamo slovenskih imen, zato si pač pomagamo z latinščino.

Antaxius difformis se oglašja z zelo prodornim in visokim »criiii« in ga najdemo do višine 2500 m. Slišna razdalja je le nekaj metrov. Podobno se oglašja tudi *Poecilimon ornatus*. Je

Podisma pedestris - samec

Pholidoptera aptera - samica

precej pogosta dolgotipalčnica, ki jo srečamo v gorah tja do višine prek 2000 m. Zanimivo je, da živi tudi v nižinah, prav pogosta je na Primorskem. Ima izrazito čokato, do 30 mm veliko telo. Če samčka primemo ali ga dražimo, se jezno oglašja in počasi odskaklja proč. Pholidoptera aptera je dolgotipalčnica gozdov od nadmorske višine 700 m pa vse do gozdne meje. Zelo rada se oglašja na kakšni jasi. Samčka slišimo nekaj deset metrov daleč. Vse predstav-

vrsto ta ne živi na tleh, temveč v grmovju ali visoko v drevesnih krošnjah. Prav tako živi tam Tettigonia cantans, srečamo jo najlaže ob cesti na Jezersko in proti Češki koči, kjer se glasno oglašja. Kratkotipalčnice iz rodu Miramella in Podisma se ne oglašajo, jih pa prav zagotovo srečamo najvišje v naših planinah, celo na Kredarici. Iz obširnega rodu Stenobothrus bomo v naših planinah srečali tudi vrsto St. rubicundulus, kratkotipalčnico, ki je običajno temnorjave

Stenobothrus rubicundulus - samec

Tettigonia cantans - samica

nice tega rodu so dokaj glasne, pa čeprav imajo kar precej zakrnela krila. V podobnem okolju živi tudi vsem znana drevesna zelenka Tettigonia viridissima, ki tudi v nižinah glasno cvrči v mraku in ponoči ter rada prileti v stanovanje, saj jo privabi luč. V nasprotju s prejšnjo

barve z rdečim zadkom. Ko samčka splašimo, v letu klopota s krili, to počne še nekaj časa potem, ko se že usede na novo bilko. Vrsto najdemo do višine 2000 m. Seveda živi v naših planinah še cela vrsta drugih kobilic, a najpogostejše so prav te. ○